

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.008 van 28 juni 2018
in de zaak A. 224.095/VII-40.156.**

In zake : de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
 VAN VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. William DE STRYCKER
2. Luc DE CORT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Wim De Cuyper en Bram De Smet
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Vijfstraten 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 december 2017, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1718/0241 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 21 november 2017 in de zaak
1516/RvVb/0429/SA.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 17 januari 2018 verklaart het
cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tim De Ketelaere, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Deira De Rijcke, die loco advocaten Bram De Smet en Wim De Cuyper verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 28 januari 2016 verleent de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) aan mevrouw Van Praet een

voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning “voor het bouwen van een stalling voor weidedieren en de aanleg van een mestvaalt”.

Deze vergunningsbeslissing wordt genomen op administratief beroep van mevrouw Van Praet tegen de weigeringsbeslissing van 29 september 2015 van het college van burgemeester en schepenen.

4. Het bestreden arrest vernietigt op vordering van de heren De Strycker en De Cort deze vergunningsbeslissing.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. De deputatie voert de schending aan van de artikelen 4.7.21, § 1, en 4.7.18 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), en artikel 149 van de Grondwet in twee onderdelen:

“Eerste onderdeel: schending van artikel 4.7.21, § 1 VCRO en artikel 4.7.18 VCRO

De RvVb heeft in de bestreden beslissing ten onrechte het eerste middel van de verwerende partijen inzake de devolutieve werking van het administratief beroep gegrond verklaard, meer bepaald op grond van de overweging dat de deputatie, gelet op de laattijdige beslissing van het college van 29.09.2015, de aanvraag niet zelf kon beoordelen aangezien het administratief beroep uitsluitend gericht was tegen de laattijdige (uitdrukkelijke) beslissing van het college van 29.09.2015, en niet tegen de stilzwijgende beslissing.

Tweede onderdeel: schending van artikel 149 van de grondwet

De Raad voor Vergunningsbetwistingen (verder: RvVb) heeft in de bestreden beslissing ten onrechte het eerste middel van de verwerende partijen inzake de devolutieve werking van het administratief beroep gegrond verklaard, meer bepaald op grond van de overweging dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zijn geschonden”.

De deputatie licht in het eerste middelonderdeel toe dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Affligem (hierna: het

college) op 29 september 2015, buiten de termijn die is bepaald in de toepasselijke versie van artikel 4.7.18 VCRO, heeft beslist over de vergunningsaanvraag van mevrouw Van Praet. Verder dat uit de toepasselijke versie van artikel 4.7.21, § 1, VCRO “volgt dat zowel tegen de uitdrukkelijke als tegen de stilzwijgende beslissing van het college een georganiseerd beroep openstaat bij de deputatie en dat de deputatie de aanvraag bij het behandelen van het beroep in haar volledigheid onderzoekt. [...] Bij het aflijnen van de bevoegdheid van de deputatie wordt in artikel 4.7.21, § 1 VCRO geen onderscheid gemaakt naar gelang de beslissing van het college al dan niet zou zijn genomen binnen de vervaltermijn die is bepaald in artikel 4.7.18 VCRO. Tegen een laattijdige beslissing van het college kan eveneens een administratief beroep worden ingesteld bij de deputatie, en ook in dat geval moet de deputatie de ‘aanvraag in haar volledigheid’ onderzoeken [...] Uit geen enkele bepaling van de VCRO volgt dat de deputatie een beroep tegen een uitdrukkelijke maar laattijdige beslissing van het college zou kunnen afwijzen op grond van de vaststelling dat het college conform artikel 4.7.18, § 2 VCRO niet meer bevoegd was om de beslissing te nemen. Met een dergelijke beslissing zou de deputatie ingaan tegen de uitdrukkelijke bevoegdheid die haar is toegekend door artikel 4.7.21, § 1 VCRO [...] Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de RvVb een onjuiste (te enge) draagwijdte heeft gegeven aan de devolutieve werking van het administratief beroep bij de deputatie. [...] De beslissing van de deputatie van 28.01.2016 is in de plaats gekomen van zowel de uitdrukkelijke beslissing van 29.09.2015 als van de stilzwijgende beslissing conform artikel 4.7.18, § 2 VCRO. Door te oordelen dat de deputatie, gelet op de laattijdige beslissing van het college van 29.09.2015, de aanvraag niet zelf kon beoordelen aangezien het administratief beroep uitsluitend gericht was tegen de laattijdige (uitdrukkelijke) beslissing van het college van 29.09.2015, en niet tegen de stilzwijgende beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 4.7.21, § 1 VCRO en artikel 4.7.18 VCRO”.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel licht de deputatie toe dat het bestreden arrest de aangenomen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) “niet met redenen omkleed op dit punt”. Het bestreden arrest schendt aldus artikel 149 van de Grondwet.

Beoordeling

6. Luidens de toepasselijke versie van artikel 4.7.18, § 2, VCRO “wordt de aanvraag geacht afgewezen te zijn” indien geen beslissing wordt genomen door het college van burgemeester en schepenen binnen de vervaltermijn vermeld in de toepasselijke versie van artikel 4.7.18, § 1, VCRO.

Omtrent de algemene opmerking van de afdeling wetgeving van de Raad van State “dat aan dergelijke ‘beslissingen’ risico’s verbonden zijn” wordt in de memorie van toelichting gesteld dat “dit procédé kan [...] worden verantwoord vanuit de nood aan een snelwerkend systeem en aan rechtszekerheid binnen een redelijke termijn” (Parl.St. Vl.Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 12 en 180).

7. Volgens de toepasselijke versie van artikel 4.7.19, § 1, VCRO wordt een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing binnen een ordetermin van tien dagen en per beveiligde zending bezorgd aan de aanvrager, het departement, de adviserende instanties “vermeld in artikel 4.7.16, § 1, eerste lid” en de toezichthoudende architect indien deze daarom verzoekt.

8. De toepasselijke versie van artikel 4.7.21, § 1, VCRO bepaalt dat tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag een georganiseerd administratief beroep kan worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid.

Het volledigheidsonderzoek van de aanvraag “sluit aan bij de vaste rechtspraak volgens dewelke het hoger beroep een administratief en geen

jurisdictioneel karakter heeft. De deputatie treedt niet op als administratieve rechter, maar als bestuurlijke overheid, zulks om te oordelen over de vraag of een bepaalde bouw- of verkavelingswijze overeenstemt met het recht en de goede ruimtelijke ordening. De zaak wordt daarbij in haar geheel bij de deputatie aanhangig gemaakt, ook wanneer het beroep slechts tegen een gedeelte van het bestreden besluit gericht is. Het instellen van beroep draagt de beslissingsbevoegdheid aldus over naar de deputatie [...] met het gevolg dat de beslissing van de deputatie in de plaats komt van deze van het college” (Parl.St. VI.Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 183).

9. Het middel gaat terug op de gegrondverklaring door de RvVb van het eerste middel van De Strycker en De Cort waarin de schending wordt aangenomen van voormelde artikelen 4.7.18 en 4.7.21 VCRO en van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet op grond van volgende overwegingen:

- de aanvraag diende conform artikel 4.7.18, § 2, VCRO geacht te zijn afgewezen door het college;
- het blijkt niet dat het college een stilzwijgende weigeringsbeslissing ter kennis heeft gebracht aan de aanvrager;
- het college heeft na het verstrijken van de termijn in artikel 4.7.18, § 1, VCRO nog een uitdrukkelijke aan de aanvrager betekende weigeringsbeslissing genomen;
- de aanvrager heeft enkel tegen deze uitdrukkelijke weigeringsbeslissing van het op dat ogenblik onbevoegde college administratief beroep ingesteld en niet tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van hetzelfde college;
- de deputatie kon enkel vaststellen dat het college, na het verstrijken van haar beslissingstermijn, onbevoegd was om te beslissen over de aanvraag en zij kon de aanvraag niet zelf beoordelen aangezien het administratief beroep niet gericht was tegen de stilzwijgende weigering van het college.

10. Door te beslissen dat het college door het verstrijken van de termijn in artikel 4.7.18 VCRO geacht wordt een stilzwijgende weigeringsbeslissing te hebben genomen en niet meer bevoegd was om een

uitdrukkelijke weigeringsbeslissing te nemen, schendt het bestreden arrest niet artikel 4.7.18 VCRO.

Door te beslissen dat de deputatie de aanvraag niet zelf kon beoordelen omdat het administratief beroep van Van Praet enkel gericht was tegen de uitdrukkelijke weigeringsbeslissing en niet tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van het college, schendt het bestreden arrest niet artikel 4.7.21, § 1, VCRO dat erin voorziet dat de deputatie de aanvraag bij het behandelen van het beroep in haar volledigheid onderzoekt.

11. Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

12. Het tweede middelonderdeel heeft betrekking op een bijkomende reden op grond waarvan de RvVb het eerste middel van De Strycker en De Cort gegrond heeft bevonden. Het middelonderdeel dat, al was het gegrond, niet tot cassatie kan leiden, heeft geen belang en is derhalve niet ontvankelijk.

Het enige middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys